

комитетитѣ, и ония, които сж ги направили. Дойде въ хана сърдитѣ, пресърдитѣ, и разказа ми всичко.

— Не сърди се, г. Раковски! — рекохъ азъ. — Ако захванешъ да се сърдишъ за всѣка една глупость, то отдавна би трѣбвало да оставишъ тоя свѣтъ.

Разбира се, че моитѣ думи бѣха само едно утешение, — азъ се сърдѣхъ повече и отъ Раковски.

— А бе остави ме, брате Панайоте! Надѣялъ ли съмъ се азъ, че това нищожно кюлхане, Касабовъ, — когото съмъ азъ хранилъ, облачалъ и обичалъ, — ще да дръзне да си играе съ мене! Мислилъ ли съмъ азъ, че тоя човѣкъ ще да има такова калпаво сърдце! Питамъ го днеска да ми каже какво се е работило презъ това лѣто; а той ми казва да се закълна и тогава да ми каже! А бе, брате, азъ съмъ се клелъ да служа на България повече отъ 100 пжти; а сега съмъ достигналъ до такова едно унижение, щото единъ пущъ, — който е билъ мой слуга, когото съмъ азъ хранилъ и облачалъ, — да търси отъ мене клетва, че ще да бжда вѣренъ на отечеството си! Азъ знаехъ вече всичко, но искаше ми се да чуя и отъ Касабова какво се е работило. Азъ отдавна вече знаехъ, че това животно има черно, неблагодарно и зло сърдце; но никога не съмъ мислилъ, че то е способно за такива низки пакости.

— Моля ти се, байо Раковски, да бждешъ малко по-търпеливъ и да ми разкажешъ за всичко подробно, — казахъ азъ.

— Ето какво сж направили Касабовъ, Грудовъ и още двама чапкъни, — извика Раковски. — Румънското правителство ги подкупило и